

ÖMER FARUK SORAK

EMRE GÜRCAN

SON
ki
üç
dört

DESTEK YAYINLARI: 1093
EDEBİYAT: 338

ÖMER FARUK SORAK - EMRE GÜRCAN / SON KI ÜÇ DÖRT

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Mayıs 2019
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-571-7

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ÖMER FARUK SORAK
EMRE GÜRCAN

SON
ki
üç
dört

*“Her şarkının bir hikâyesi vardır.
Her hikâyenin de bir şarkısı...
Ama eğer müzik güzelse...
Bazen kelimelerin hiçbir anlamı kalmaz.”*

Önsöz

O gün çıktı karşımıza... Murat... Televizyonda yayınlanacak müzik temalı bir gençlik dizi projesi için Ömer Faruk Sorak ile çalışmaya başladığımız gün... “*Son ki üç dört*” koymuştuk ismini. Her şeyi usulüne uygun planlıyorduk. Bir tarafta iyiler, karşısında kötüler... Hayaller, umutlar, aşklar, bolca çatışma... Hikâye müzik ile harmanlanacak, araya bol aksiyonlu olaylar eklenecekti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

En başa yakışıklı genç bir delikanlı koyacaktık. Yiğit, mert, zeki ve yetenekli... Zaafları olmalıydı. Kusurları... Genç kızların sevgili-si olurken maceradan maceraya koşmalıydı. Karşısına şöyle güzel bir hatun... Güzel, alımlı, etkileyici, şeker, farklı... Keyifli bir öyküsü olsa, yolu bir şekilde kahramanımız ile kesişse... Murat, bizim kurguladığımız dünyada başarıya doğru yelken açarken fırtınalı bir aşk yaşamalıydı.

Günlerce, haftalarca uğraştık. Bir türlü istediğimiz kıvama gelmiyordu hikâye. Karanlık bir geçmiş, aydınlık bir gelecek... Umut dolu bir yolculukta karşısına çıkan zorluklarla mücadele eden bir süper kahraman... Tam da televizyon izleyicisinin keyif alacağı türden...

Binlerce yıldır süregelen hikâye anlatıcılığının bize öğrettiği bütün formülleri denedik. Kurgular yaptık. İyi bir adam, sevdiği kadın ve karşısına çıkan güçlü bir düşman... Bir de kahramanın sonsuz yolculuğuna eşlik eden görmüş geçirmiş akıl hocası... Ama bir türlü olmadı. Hiç içimize sinmedi. “*Son ki üç dört*” diye girdiğimiz süreç bir türlü tamamlanamıyordu. Müzik bir türlü başlayamıyordu.

“Durun” dedi. “Gerçek bir hikâye mi istiyorsunuz? Ben anlattım.” Geçti karşımıza, başladı konuşmaya. Anlatmazdı aslında. Ketumdu. Susardı. Yaşadıklarını hatırlamak yüreğini dağlardı. Ama dayanamadı. Döktü içini. Hayalimizde yarattığımız kahraman ete kemiğe bürünmüştü. Gerçek olmuştu.

Unutulmuş insanların, unutilan hikâyesi o gün çıktı karşımıza. Murat’ı dinledik uzun uzun. Anlattıkları ve anlatmadıkları... Bizi tepetaklak etti. Yerden yere savurdu. Sarstı. Bildiğimizi sandığımız her şeyi unutturdu. Karanlık geçmişini unutmaya çalışırken öfkesine yenilen bir genç adamın savaşmak ve barışmak arasında gidip geldiği, seçimler yapmak zorunda olduğu gerçek bir yaşam ile karşılaştık. Hayatın karşısına çıkarttığı sürprizler ve yaptığı hatalar...

Murat bizi başkaları ile tanıştırdı. Arif, Veysel, Yunus, Cevher, Gökhan, Aylin, Zehra, Serdar, Ethem... Ve Aslı... Kafdağı’nın zirvesindeki Bilgi Ağacı’nın dallarında saklı hazinenin peşinden giderken karşısına çıkan insanlar.. Kalpleri, ruhları, gönülleri bir oldu. Kahramanımızın macerasına tanık oldular. İşin aslını öğrendiğimiz zaman artık bambaşka bir dünyanın kapıları bize açılmıştı.

Uyandıkları her yeni sabahı, hayatlarının son günü olarak yaşayan, çevreleri acılar, gözyaşları, her türlü kötülük ve korku ile kuşatılmış bu çaresiz, fakir insanların aydınlık bir gelecek hayali ile sarıldıkları ortak tutkuları müzikti. Heyecanlarını, öfkelerini, tutkularını ve aşklarını anlatmak için başvurdukları tek şey, şarkılardı.

Hayata daima umutla bakan ve her şeye rağmen hayal kurabilenlerin hikâyesi...

“Son ki üç dört.”

INTRO

Unutmaya çalıştığın geçmiş en dişli rakibin olursa eğer, ondan asla kaçamazsın. İki seçeneğin vardır:

Barışmak ya da savaşmak...

Ben savaştım! Öfkeme yenik düştüm ve savaştım.

“Karanlığın en koyu olduğu zaman, güneşin doğumuna en yakın andır” derler. İşte tam da öyle bir anda biri çıktı karşıma ve dedi ki:

“Savaşılacak en büyük düşman öfkedir.

Ve öfkeni yenmek için kullanacağın en güçlü silah yeteneklerindir.”

O günden sonra öğrendim gitar çalmayı.

Telinden çıkan her nota önce ses oldu.

Her ses bir nefes, her nefes ise yeni bir dost...

Dostluklar birleşti, şarkı oldu.

Şarkılar çoğaldı, biz olduk.

Aşk olduk, âşık olduk...

Müzik olduk.

Madem müzik olduk, hadi başlayalım.

Son ki üç dört...

İSTANBUL

“Hoş, ben de az deli değilim” dedi içinden. Gülümsedi. Aslında deli değildi. Yaptığı her şey, yaşadıkları... Hiçbiri delilik değildi. Evet deliceydi, çılgıncaydı, inanılmazdı belki ama... Delilik değildi. Asla! Hayatın karşısına çıkarttığı sürprizlerdi sadece.

Otobüsün camından şöyle bir dışarı baktı. Cam buğulu... Hafifçe sildi camı. Işıklar gözünü aldı. Aklına geldi bir an. Kürkçü dükkânına dönüyordu. Menzile ulaşacaktı. Ait olduğu her şey onu çağırıyordu.

Ruhu kapkaranlık şehrin çılgın ışıkları delice kışkırtmıştı her zaman Murat'ı. Aklını çelmek istercesine... Evet... Bu şehir deliydi. Belli...

Ah be güzel İstanbul... Taşından toprağından çılgınlık akıyor. Yaşı geçkin, akli hafif gitmiş bir fahişe gibi... Hani vardır ya! Şu tatlı kaltaklar...

Belli, gençken ne güzelmiş dersin, endamı, boyu hâlâ yerinde... Biraz makyajı akmış, saçlarındaki akları ucuz boyalarla kapatmaya çalışmış. Olmadı kötü bir peruk... Ama nasıl da fısıldıyor kulağına. Gel diyor. İçime gir! Nasıl tahrik ediyor en ahlaksız sözlerle... Karanlıkta pek bir güzel...

Işıklar arttı mı göreceksin; beli pörtlemiş, memeleri sarkmış, elleri çatlamış, gözlerinin altı mor, yanakları kırışmış. Ama hâlâ

çok güzel... İşveli fahişe... Nasıl da çekiyor kendine? Alamıyorsun kendini, kurtaramıyorsun cazibesinden.

“İstanbul... Çek elini üstümden!”

“Olmaz! Aşık etti bir kere kendine, bedelini ödeyeceksin!”

“Ah be orospu! Yine kandırdın beni. Geliyorum!”

Hikâyesinin başladığı yerlerden geçiyordu o sıra. Doğduğu yer... Adapazarı Hendek civarında... Efkârlandı Murat. Elini cebine attı. Tam sigarasını çıkartacak. İşte o an farkına vardı. Otobüste olduğunu sanki o an hatırladı. İstanbul’a az kalmıştı.

Gözlerini kapadı. O kadar çok şey vardı ki unutmak istediği. Biri dışında... Hayatının son günü sevdiği kadın... Tam karşısında... Onu bekliyor. Kulağında bir türkü yankılanmaya başladı inceden. Çok derinlerden... İçi cız etti. Yaraları geçmemiş henüz belli...

Nasıl iyileşsin ki?

☞ Son ☞

Aslı

Kendinden emin adımlarla konser sahnesinin ortasına doğru yürüdü. Elindeki kırmızı, 1972 Fender Stratocaster model gitarı, üstünde yırtık kotu, siyah soluk tişörtü, Harley Davidson domuz burnu, siyah motorcu çizmeleri... Çok havalı... Mikrofon başına yaklaştı. Eğilip yerden bir jak alıp gitarına taktı. Hızlıca akordunu kontrol etti. Tamam...

Dönüp sahnedeki diğer müzisyenlerle göz göze geldi. Hepsi Murat'ı bekliyordu. Karşısındaki parlak ışıklara doğru çevirdi yüzünü. Sol eli ile gitarın perdeleri arasında gezindi. Sağ eli, eşğin üzerinde... Parmaklarının arasında penası... Küçük parmağının ucuyla alttaki potanslardan birini açtığı anda bütün salon uğuldamaya başladı. Biraz sonra gelecek haykırışın sinyaliydi bu ses. Her şey hazırды. Murat kendi şarkısını çalmak üzereydi. Ya da öyle zannediyordu. Ta ki işin aslını öğreninceye kadar...

“Her şarkının bir hikâyesi vardır.

Her hikâyenin de bir şarkısı...

Ama eğer müzik güzelse...

Bazen kelimelerin hiçbir anlamı kalmaz.”

Mikrofona yaklaştı. Dudaklarının ucundaki türküyü durdurabilirse şarkısına başlayacak... Annesinin küçükken ninni niyetine söylediği türkü artık uğuru gibi olmuştu. Eskiden, çok eskiden felaket anlarında, kötü zamanlarda mırıldanırdı. Şimdi... Her şey çok güzeldi. O günler geride kalmıştı. Önünde yaşanacak uzun bir hayat vardı. Ve yaşamını güzelleştirmek için gerekli olan gücü, kendi yetenekleri içinde keşfediyordu. Annesinin türküsü uğurlu geliyordu. Müzik... En iyi dostu olmuştu.

Başını çevirdi. Davulcu ile göz teması kurup senkron tutturmalıydı şarkısına başlarken. O an birden yıldırım çarpmış gibi hissetti. Okyanusun ıssızlığında filizlenen bir kasırga gelmiş, bütün enerjisini boşaltmıştı Murat'ın üstüne. Parmaklarının titrediğini hissediyordu. Avuçlarının arası terlemiş, tüyleri diken diken olmuştu. Bir mucize gerçekleşmişti. Ya da hepsi bir düş... Güzel bir uykuya daldığının bile farkında değildi belki de.

Sahne arkasından gülümseyen bir çift göz görmüştü. Bir lahza... Göz açılıp kapanıncaya kadar, bir kalp atışından daha kısa... Güçlü sahne ışıkları gözünü alıyordu. Spotların ışığı o kadar şiddetliydi ki bütün her yeri karartıyordu. Ama emindi. Bir çift parıldayan göz... Balköpüğü rengi... Murat'a gülümsüyordu merakla şarkının girmesini beklerken...

Hayalindeki kız karşısındaydı. Belki de sevdası olmuş kızın hayali... Emin olamadı. Gözleri açtı. Uyumuyordu. Ama belli... Bir rüya görüyordu. Beyaz pamuklu bir kumaş üzerinde kırmızı çiçekler, yeşil yapraklar... Annesi gibi giyinmişti. Annesi kadar güzeldi. Bu gördüğü kimdi peki? Annesi mi? Annesinin hayali miydi?

Kibar, narin, kırılğan... Pamuklar arasında korunmaya muhtaç bir mücevher... Açık kumral saçları, ince uzun bacakları, narin elleri... Hafif kalkık düzgün burnu ve güneş gibi parıldayan gözleri...

Hayatına giren bütün kadınlar gözünün önünden geçti sıra sıra. Bir film şeridi gibi... Annesi, Aliye halası, yetimhanedeki abalaları, İzmir'de takıldığı birkaç kız, Bodrum'daki barmaid hatun, teknedeki İngiliz, Emma... Bir de şu Kâtippaşadaki kız... Zehra...

Hiçbiri bu kadar güzel, hiçbiri bu kadar özel değildi. Asla unutamadığı, güneşli bir İzmir günü görüp âşık olduğu, hani şu fotoğrafını çeken tatlı kız... Kimdi bu? Burada ne arıyordu? Gerçek miydi? Hayal mi? Bilmiyordu. Zaman durmuştu. Akrep ile yelkovan artık yarışmıyordu. İkisi de yorgun... Davulcunun bagetleri birbirine çarpıp bağırması ile kendisine geldi.

“Son... ki... Son, ki, üç, dört!”

Kendi bile fark etmedi şarkıya başladığını. Elleri ezberlemiş, bırakmıştı Murat'ı. Kendi kendine çalıyorlardı. Dudaklarına yapışmıştı sanki şarkının güftesi... Durduramıyordu bile sözleri... Akli başından gitmişti. İsmi bile bilmediği kız karşısındaydı. Murat fark etmedi ki diğerleri anlasın. Güzel genç kız için yaptığı besteyi çalıyordu.

“Hayatımın son günü.”

Bir düşünüyordu. Bütün hayatını anlatıyordu sanki bu şarkı. O kadar çok şey vardı ki unutmak istediği. Bir tek... Bir tek bu rüya gerçek olsun. Geriye bir tek o balköpüğü rengi gözler kalsın. Karanlık geçmişinden geriye kalan tek güzel şey karşısındaydı. Ya uyanırsa? Bu gördüğü, ya bir rüyaysa?

Soğuk taş

Gözünü açtığında karanlık bir yerdeydi. Anlayamadı nerede olduğunu. Sıcak bir yatağın içinde... Burası kesin... Üzerinde bir battaniye vardı. Ama oldukça karanlık, soğuk bir odanın içindeydi. Neredeydi acaba? Nasıl gelmişti buraya? Aradan ne kadar zaman geçmişti? Kaç saat, kaç gün, kaç hafta?

O çıkmaz sokakta yediği dayak yüzünden bayıldıktan sonra polisler çocuğu alıp hastaneye götürmüşlerdi. Hastanede geçirdiği günler sonrasında iyileşmiş, karnı doymuş, temiz kıyafetler giydirilmişti. Savcılığa götürülmüş, ifade vermiş, mahkemesi yapılmış, ceza almış, ıslahevine konmuştu. Ama hiçbirini hatırlamıyordu. Kocaman, meçhul bir karanlık...

Sıcak battaniyeyi üzerinden kaldırıp çıplak ayakları ile yere bastığı an... İçi titredi. Yerler çok soğuktu. Parmaklarının ucu ile terliğini aradı. Yoktu. Evde değildi demek ki. Evde olsa yatağının yanında hep terliği olurdu. Yerde halı bile yoktu. Neredeydi? Elini kaldırdı. Yokladı. Tavan yok! Ya da çok yüksek... Koskoca bir boşluk...

Doğruldu. Karanlıkta yürümeye çalıştı. Hiçbir şey göremiyordu. Neredeydi, neden oradaydı hiçbir fikri yoktu. Korkmaya başladı. Küçük bir çocukken Adapazarı depreminde enkaz altında kaldığı saatler aklına geldi. Tam altmış dört saat... Bütün ailesini

kaybetmişti o felakette. İçi bir kere daha ürperdi. Ama beton blokların altında değildi. Peki neredeydi?

Birkaç adım attı. Ayağı bir yatağa çarptı. Elleriyle yolunu bulmaya, durumu algılamaya çalışıyordu. Seslenmek istedi. Çıkmadı sesi. Bağırarak istedi. Yok! Denedi. Haykırmak istedi. Yapamadı. Bir yatağa daha çarptı ayağı. Sol küçük parmağının ucuyla... Canı yandı. Gözleri doldu. Birkaç damla yaş...

Islak gözleri karanlığa yavaş yavaş alıştıkça sekiz, on kişinin uyuduğu bir yatakhane olduğunu fark etti. Ne işi vardı burada? Ne zaman gelmişti? Yataklarında uyuyan bu çocuklar kimdi? Bilmiyordu. Yetimhaneye geri mi dönmüştü? Yok! Kokusu farklı... Bir başka kokuyordu burası.

Duvar kenarındaki masanın üstündeki kaşığı yere düşürdü. İçi cız etti. Aklına halası geldi. Halasının katilini öldürdüğü ekmek bıçağı da yere düşerken aynı böyle, benzer bir ses çıkartmıştı. Bütün yaşananlar birden gözünün önüne geldi. Halasının çığlıkları, adamın belindeki kemer, üzerindeki kurukafa amblemi, adamın evi dağıtması, silahı doğrultması, masanın üzerindeki ekmek bıçağı, adamın sırtından akan kan, tek bir el silah sesi ve yere düşen bıçak...

Murat, birden anladı. Demir parmaklıkları kapıya gidip yapıştı. Bağırarak başladı. Orada kalamazdı. Sokaklarda oynamalı, özgürce koşmalı, evlerinin bahçesindeki köpekle oynaşmalı, halasının paparasından yerken tereyağı kokan evinde eski dergideki oyuncaklara bakmalıydı. Ama şimdi karanlık, pis, izbe bir hapis hanedeydi. Üstelik hiçbir suçu yoktu. Çocuktan daha... Bağırarak, ağladı, kendisini parladı.

Koşuşun ışıkları yandı. Her şey apaçık ortadaydı artık. Sekize on üç adım sadece... Pis, gri duvarlar üzerine kiri pisliği kapatsın

diye boya üstüne boya atılmıştı. Her kat, bir günahı örtmüştü. Ama dayanamıyordu içindeki acıya. Lime lime dökülürken göz yaşları sızıyordu aralardan. Pul pul dökülen keder her gün özenle süpürülmüş ama tozları kalmıştı. Gitmiyordu. Islak paspasın kusmuk kokan pis suyu ile birlik olmuş, yapışık kalmıştı betona.

Tavanda yanan soğuk ışıklar tek temiz kalan şeydi içerideki. Ne gariptir! Işık asla kirlenmez. Ama bütün ayıpları ortaya çıkarır. Uyku zamanı görülen tatlı rüyaların da sonudur. Esarete olduğunu gözler önüne serer bir kere daha. Sabah güneş olup demir parmaklıkları pencereden sızdığına umuttur. Özgürlüktür. Bir gün buradan çıkıp gittiğinde kavuşacağını, senden asla vazgeçmeyen tatlı sevgilidir.

Duvar kenarında bir masa, üç beş sandalye... Üstünde okunmak için kapağı hiç açılmamış eski kitaplar, mecmualar... Birinin içi oyuk, zula yapılmış. Diğerleri onun üstünde... Kırmızı kapaklı kitap en üstte... Kendi aralarında saklambaç oynarken ben buradayım diye göz kırpmıyor. “Gel” diyor. Altına saklandı. Ondan geri sayıyor “*Hadi bulun artık*” diye.

“*Kandırıkçı seni... Uluorta konmuş zula mı olur hiç?*” İçinde birkaç misket, birkaç sakız, bir gofret... Göstermelik... Asıl hazine ranzada... Küften kararmış yatakların altında, somyanın hemen üstünde... Çocuklara yakışmayan ne varsa orada.

Gası bitmiş piknik tüpü yerde. Yasak zaten ama kaldırmaya da üşenilmiş. Birkaç bardak, biraz çay, biraz da şeker... Şekerler bile sararmış. Rutubetten erimiş. Çay desen küflenmiş. Duruyor işte. Var mı var.

Bıçak yasak, çatal kaşık anca yemekhanede... İmza ile alınıyor, imza ile veriliyor. Maksat eksilmesin. Biri alıp ucunu tırtıklı betona sürtüp sivriltmesin. Birinin etine saplanıp küçücük hayalleri

yok etmesin. Duvarlar boş. Resim yasak, yazmak, karalamak yasak... Gri duvarlar yeter... Peki ama... Neden gri?

İsrahevindeki bütün koşullar ayaklanmıştı. Büyük bir uğultu ile çocuklar küfür ediyor, bağırıp çağırıyorlardı. Herkes uykusundan uyandırıldığı için sinirliydi. En son Serdar uyandı. Aslında o istifini bozmadı da şişman gardiyanın sesine uyanmıştı. Adam gelip koridordan küfürler savurup gitti. Serdar'ın da huzuru kaçmıştı bir kere.

İyi niyetli birkaç mahkûm çocuk Murat'ı sakinleştirmeye çalıştıysa da o hâlâ ağlıyordu. Bir titreme geldi. Şok geçirdiği belliydi. Kimsenin elinden bir şey gelmedi. Murat koşunun bir köşesine sindi. Ağlamaya devam etti. Bir şeyler sayıklıyor, bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Ama kimse anlamıyordu tek bir kelimeyi bile.

Serdar, Murat'a seslendi. Susması için uyardı. Murat duymuyordu. Ayaklandı. Murat'a bağırıp çağırıyordu. Ama sesini duyuramadı. İyice sinirlendi. Kalkıp bir sigara yaktı. Ne yapacağını düşünüyordu. Sakinleşmeye çalıştı. Bir türlü sakinleşemiyordu.

Sigarasını körüklerken bir yandan da Murat'ın artık susması, ağlamayı kesmesi için bağırıp çağırıyordu. Murat duymadı. Ağlamaya devam etti. Ağlamasına bir mırıltı karıştı. Annesinin küçükken ninni niyetine söylediği türkü... Usul usul... Derinden...

Serdar sonunda dayanamadı ve sigarasının yarısında öfkeyle Murat'ın yanına gitti. Murat'ın bacaklarına sağlam bir tekme savurdu. Murat, oralı bile değildi. Kendi köşesinde titreyerek ağlamaya, kendi kendine sayıklamaya devam ediyordu. Serdar iyice dellendi. Artık burnundan soluyordu. Başladı Murat'ı dövmeye. Neden dövüyordu çocuğu? Bu hırs da neyin nesi? Neyin intikamını alıyordu? Yoksa sadece... Sadece kötü müydü?